

Overweging 31-05-2015 Drieëenheidszondag.
n.a.v. Deut. 4, 32-34,39-40 en Mt. 28, 16-20

Welkom.

Wij maakten zojuist het kruisteken en spraken daarbij de oude, eerbiedwaardige naam van God uit: Vader, Zoon en H. Geest. De Onuitsprekelijke heeft veel namen. De Joden noemden God, Jahweh, nooit bij zijn naam, uit eerbied voor zijn ontzagwekkende majesteit. Zij gebruikten vaak de uitdrukking: de Naam. Wij kennen meerdere namen: de Eeuwige, de Ene, de Levende, Wezer, de Onuitsprekelijke, de Liefde, de Barmhartige. Zij drukken allemaal iets uit van hoe wij Hem beleven. Er is geen enkel woord dat Hem volledig omschrijft, geen enkele definitie of dogma. Het zijn allemaal maar mensenwoorden, die nooit Hem kunnen bevatten die alle menselijkheid ver overstijgt.

Als wij met aandacht een kruisteken maken stellen we ons in de tegenwoordigheid van onze Schepper. Ik leerde als jongen op het klein seminarie om direct na het opstaan 's morgens eerbiedig een kruisteken te slaan: daarmee zet ik de hele dag in het teken van Gods aanwezigheid. Ik ben de pater nog dankbaar dat hij mij dit geleerd heeft.

In de Eucharistie voelen wij zijn nabijheid intensiever dan op vele andere momenten.

Moge dit ons ook nu gegeven zijn.

Overweging.

Wij komen hier bijeen om ons geloof te voeden en onze verbondenheid met God en met elkaar te beleven.

In de eerste lezing horen we hoe Mozes zijn volk daartoe wilde aansporen. Ik lees de passage nog eens (leest u maar mee in uw boekje): "Ga de oude tijden maar na die u zijn voorafgegaan vanaf de dag dat God de mensen op aarde schiep. Kijk van het ene uiteinde van de hemel tot aan het andere: is er ooit zoiets groots gebeurd of is er ooit iets dergelijks gehoord? Heeft een volk ooit een God uit het vuur horen spreken zoals Gij, en daarbij het leven behouden? Of heeft ooit een God gepoogd uit een ander volk u te komen uitkiezen door beproevingen, door tekenen en wonderen, door oorlogen, met sterke hand en opgestoken arm, door grote, schrikwekkende daden zoals de Heer uw God die voor uw ogen in Egypte heeft verricht?"

Wat er precies is gebeurd weten we niet, maar duidelijk is dat de Joden die natuurverschijnselen en menselijke activiteiten, de oorlogen, beleefden als rechtstreeks door God teweeg gebracht. Ze worden verstaan als een soort bewijzen dat God zich direct heeft geopenbaard in zijn werkzame nabijheid. Zo was hun denkwereld. In psalm 147 komen we dat ook duidelijk tegen: "Hij, God, zendt zijn bevel uit over de aarde en haastig rept zich zijn woord. De sneeuw laat Hij vallen als vlokken wol, en rijp strooit hij uit als as. Hij werpt de hagel

als boordkruimels weg, voor zijn verkillig verstijft het water. Hij fluistert een woord en het ijs wordt weer zacht, hij ademt erop en de stroom gaat verder..” Lijkt dat niet sterk op wat wij als kinderen leerden bidden:”Onze lieve Heertje, geef mooi weertje, geef een mooie dag, dat het zonnetje schijnen mag.”? Maar er valt niets te bewijzen met betrekking tot God en wat Hij met ons onderneemt: het blijft altijd een oproep tot geloven, tot overgave. Wij, met onze kennis van de natuurwetten, zien in wat er gebeurt en in de weersomstandigheden niet zo direct meer de hand van God. Wij oriënteren ons op de buienradar en het weerbericht van het KNMI. Terwijl wij als gelovigen goed weten dat God in alles en overal tegenwoordig is, want hij scheidt het en houdt het in stand. Zijn manier van nabijheid is onbegrijpelijk, een mysterie. Maar het is niet minder een diepe geloofsintuïtie, een overtuiging die ons leven draagt, m.n. als het erg moeilijk is. En die nabijheid is niet zomaar af en toe. Mozes zegt:” Ga de oude tijden maar na die u zijn voorafgegaan...” Gods Geest begeleidt de mensheid door heel zijn geschiedenis, en iedere mens doorheen heel zijn levensloop. Jezus bevestigt dit in de evangeliëlezing:”Zie, Ik ben met u alle dagen tot aan het einde der wereld.”

Daarmee zijn niet op voorhand de problemen opgelost en de vragen beantwoord waarvoor het leven ons stelt. Maar het vertrouwen in die belofte kan een licht zijn op onze weg en ons sterken in de overtuiging dat er een uitweg is, die we misschien alleen, maar zeker samen met anderen kunnen vinden.

Nijmegen, 31 mei 2015

pastor Jan Zuiker, assumptionist